

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2016

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΝΙΑΤΗΣ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Alors, Biarritz, ce village si agreste, si rustique et si honnête encore, sera pris du mauvais appétit de l'argent.

V. Hugo, *Le Voyage vers les Pyrénées*, 1843

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2016

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΝΙΑΤΗΣ

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Προσέγγιση της γαλλικής νομοθεσίας αναψυχής και της γαλλικής λογοτεχνίας	4
A. Πτυχές της γαλλικής νομοθεσίας του χρόνου αναψυχής	4
B. Πτυχές της γαλλικής τουριστικής νομοθεσίας	6
Γ. Πτυχές της γαλλικής ταξιδιωτικής και τουριστικής λογοτεχνίας	7
ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Πρωτοπορία σε ένα σύστημα με ακατοχύρωτο και το week-end	8
ΕΚΦΩΝΗΣΗ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΑΥΤΟΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ	10
ΛΥΣΗ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΑΥΤΟΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ	12
ΣΥΝΟΨΗ	13
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	14

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Προσέγγιση της γαλλικής νομοθεσίας αναψυχής και της γαλλικής λογοτεχνίας

Η Γαλλία αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους προορισμούς για τους τουρίστες που κατοικούν εκτός του εδάφους της. Είναι ιδιαίτερα αναγνωρίσιμη για τη λογοτεχνία της, και την ταξιδιωτική, ενώ διακρίνεται και στην ανάπτυξη της τουριστικής νομοθεσίας. Θα ήταν ενδιαφέρον να επιχειρηθεί μία προσέγγιση πτυχών της γαλλικής νομοθεσίας του ελεύθερου χρόνου και ιδιαίτερα της αναψυχής (σε ευρεία έννοια) και του τουρισμού, έννοιες για τις οποίες διαλαμβάνει και ο Παγκόσμιος Κώδικας Ηθικών Αρχών για τον Τουρισμό, και της γαλλικής λογοτεχνίας, με έμφαση στο έννομο αγαθό του περιβάλλοντος¹.

A. Πτυχές της γαλλικής νομοθεσίας του χρόνου αναψυχής

Η νομοθεσία του χρόνου εργασίας προβλέπει τριανταπεντάωρο εβδομαδιαίας εργασίας, 5 εβδομάδες αδειών μετά αποδοχών το χρόνο, 11 ημέρες αργίας, άδειες μητρότητας για τις γυναίκες (16 εβδομάδες, από τις οποίες 6 πριν τον τοκετό) και άδειες πατρότητας για τους άνδρες (2 εβδομάδες) στη γαλλική έννομη τάξη². Ο χρόνος αναψυχής δεν σταματάει να αυξάνεται, ειδικότερα σε ένα διάστημα δεκαπενταετίας οι Γάλλοι έχουν κερδίσει ένα ημίωρο ημερησίως³. Απολαμβάνουν τώρα περίπου ένα τετράωρο αναψυχής, κατά μέσο όρο, την ημέρα. Η ανάπτυξη της απασχόλησης μερικού χρόνου και το σταδιακό πέρασμα στο τριανταπεντάωρο έχουν συμβάλει σε αυτήν την αξιοσημείωτη αύξηση του χρόνου αναψυχής.

Κατά τον εικοστό αιώνα, διάφοροι νόμοι έρχονται να απελευθερώσουν χρόνο περιορίζοντας, κατ' αρχάς, την ημερήσια διάρκεια της εργασίας. Στη συνέχεια περιορίστηκε η εβδομαδιαία διάρκεια. Ειδικότερα, ο νόμος των 40 ωρών ψηφίστηκε τον Ιούνιο 1936. Οι πρώτες άδειες απουσίας μετά αποδοχών παραχωρήθηκαν στους εργαζόμενους υπό το καθεστώς διακυβέρνησης του Λαϊκού Μετώπου. Τότε λοιπόν υπέστη ελάττωση η ετήσια διάρκεια της εργασίας. Στην κλίμακα μίας ζωής, ο χρόνος της αναψυχής αυξήθηκε καθώς κανείς εργάζεται ολοένα και περισσότερο αργά (με την επιμήκυνση των σπουδών) και σταματάει να εργάζεται όλο και πιο νωρίς (με την

---

¹ Βλ. Μ. Λογοθέτης, *Δίκαιο της Τουριστικής Βιομηχανίας*, Εκδόσεις Σάκκουλα Αθήνα – Θεσσαλονίκη, σ. 297 επ.

² D. Meyer, *Temps libre*, 2004, <http://www.french.hku.hk/dcmScreen/lang2043/tempslibre.htm>.

³ E. Jardin, *Loisirs. Le temps libre, une conquête du XXe siècle*, Sciences Humaines, 07/04/2016.

πτώση του ορίου ηλικίας για τη συνταξιοδότηση). Στην περίπτωση των φοιτητών και των συνταξιούχων, ο χρόνος αναψυχής είναι ο πιο υψηλός, καταλαμβάνοντας έξι έως επτά ώρες κατά μέσο όρο ημερησίως. Αναφορικά με τον οικονομικά ενεργό πληθυσμό, ο χρόνος δεν είναι ίσος για όλους. Ο αγρότης ή ο έμπορος έχει τις πιο μακρές ημέρες εργασίας και τις πλέον βραχείες διακοπές. Οι γυναίκες είναι επίσης σε μειονεκτική θέση. Καθώς βαρύνονται με τα οικιακά βάρη, αυτές διαθέτουν περίπου μία ώρα λιγότερο χρόνο αναψυχής ημερησίως. Παρ' όλα αυτά, οι διαφορές δεν πρέπει να αποκρύψουν τη γενική τάση, η οποία συνίσταται στην απελευθέρωση χρόνου αναψυχής κατά τον εικοστό αιώνα.

Εξάλλου, είναι αξιοσημείωτο ότι η αγαπημένη δραστηριότητα των Γάλλων είναι το «bricolage», δηλαδή το να κάνει κάποιος πράγματα μόνος του, να κατασκευάζει έπιπλα, να βελτιώνει τη διακόσμηση της οικίας, να κάνει μικρές – ή μεγάλες – επιδιορθώσεις⁴. Το 80% των ανδρών και το ήμισυ των γυναικών κάνουν αυτήν την «αυτοσχέδια χειροτεχνία» στη Γαλλία. Επισημαίνεται ότι ο εμβληματικός για το χρόνο αναψυχής αυτός όρος έχει ενσωματωθεί και στην αγγλική γλώσσα και χρησιμοποιείται και μεταφορικά, π.χ. στη φιλοσοφία.

Σε κάθε περίπτωση, το δικαίωμα στην αναψυχή δεν αφορά μόνον τους εργαζόμενους αλλά μεταξύ άλλων και τα παιδιά. Για παράδειγμα, η Εθνική Συμβουλευτική Επιτροπή Δικαιωμάτων του Ανθρώπου εξέδωσε στις 02/03/2000 γνωμοδότηση με την οποία ζητούσε να τροποποιηθεί η τρέχουσα ρύθμιση η σχετική με την πιστοποίηση και τον έλεγχο των αρμοδιοτήτων των διοργανωτών, των διευθυντών, των εμπυχωτών των κέντρων διακοπών προκειμένου να διασφαλιστεί η φυσική και ηθική ασφάλεια των ανηλίκων που συχνάζουν σε αυτά τα κέντρα. Κάνει επίκληση του άρθρου 31 της διεθνούς συμβάσεως για τα δικαιώματα του παιδιού (δηλαδή των ανηλίκων), η οποία στην παρ. 1 ορίζει τα εξής (όπως το απόσπασμα αυτό έχει αποδοθεί στα ελληνικά με τον κυρωτικό νόμο 2101/1992): «*Τα Συμβαλλόμενα Κράτη αναγνωρίζουν στο παιδί το δικαίωμα στην ανάπαυση και στις δραστηριότητες του ελεύθερου χρόνου, στην ενασχόληση με ψυχαγωγικά παιχνίδια και δραστηριότητες που είναι κατάλληλες για την ηλικία του και στην ελεύθερη συμμετοχή στην πολιτιστική και καλλιτεχνική ζωή*».

---

⁴ D. Meyer, *Temps libre*, 2004, <http://www.french.hku.hk/dcmScreen/lang2043/tempslibre.htm>.

B. Πτυχές της γαλλικής τουριστικής νομοθεσίας

Η γαλλική νομοθεσία για τον τουρισμό έχει κυρίως ενσωματωθεί σε ένα ενιαίο κείμενο, τον Κώδικα του Τουρισμού, ο οποίος έχει τύχει και συστηματικού σχολιασμού από τη θεωρία της νομικής επιστήμης. Η εγκάρσια φύση του δικαίου του τουρισμού, το οποίο συνδέεται ταυτόχρονα με το ιδιωτικό δίκαιο και με το δημόσιο δίκαιο, αλλά επίσης η διασπορά των νομικών κανόνων των σχετικών με τον τουρισμό σε διάφορους κώδικες όπως σε νόμους, διατάγματα και αποφάσεις, περιλαμβάνοντας μερικές φορές διατάξεις απηρχαιωμένες και μη εφαρμοζόμενες, η καταχρηστική εφαρμογή της Διοικήσεως στη θέσπιση κανόνων με την οδό των αποφάσεων, μάλιστα των απλών εγκυκλίων, έχουν συμβάλει στη συσκότιση αυτού του κλάδου του δικαίου και έχουν κάνει λεπτή τη συγκεκριμένη διεργασία της κωδικοποίησης⁵. Για αυτό η κωδικοποίηση του δικαίου του τουρισμού έχει αναμφίβολα συμβάλει στο να το καταστήσει πιο κατανοητό και πιο προσιτό, ταυτόχρονα για τους καταναλωτές και τους επαγγελματίες του τουρισμού, σύμφωνα με τον αντικειμενικό σκοπό του κατανοητού και του προσιτού, ο οποίος έχει αναγνωριστεί από το Συνταγματικό Συμβούλιο ως συνταγματικής αξίας.

Εκτός του Κώδικα αυτού, μοναδικού στα παγκόσμια χρονικά, πολυάριθμες διατάξεις, συχνά προέλευσης ευρωπαϊκής, επιφέρουν έναν υψηλό βαθμό προστασίας στον τουρίστα καταναλωτή, στη γαλλική έννομη τάξη, όπως ο Κανονισμός 261/2004/ΕΚ της 11^{ης} Φεβρουαρίου 2004 σχετικά με τα δικαιώματα των αεροπορικών επιβατών⁶. Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην απόφασή του Sturgeon, της 19^{ης} Νοεμβρίου 2009, έκρινε ότι οι επιβάτες των πτήσεων οι οποίες καθυστερούν πέραν των 3 ωρών μπορούσαν να εξομοιωθούν με εκείνους των ακυρωμένων πτήσεων, όσον αφορά τους σκοπούς του δικαίου της αποζημίωσης. Το κοινοτικό δικαστήριο προέβη σε μία νομολογία που έχει χαρακτηριστεί ως «νομική βόμβα». Παρέχοντας προνομιακή προστασία με κάθε θυσία στα συμφέροντα των επιβατών σε βάρος των οικονομικών συμφερόντων των εταιρειών αερομεταφοράς, ο Ευρωπαίος δικαστής εξέδωσε μία απόφαση η οποία έχει προκαλέσει μεγάλη δυσαρέσκεια στις τελευταίες.

---

⁵ G. Barey (avec le concours de J. – L. Michaud), *Code du Tourisme*, Dalloz Édition 2015, σσ. 5-6.

⁶ X. Delpuch, *Les droits du touriste consommateur*, Juristourisme septembre 2014, 167, σ. 33.

Γ. Πτυχές της γαλλικής ταξιδιωτικής και τουριστικής λογοτεχνίας

Το Τουριστικό Δίκαιο είναι ένας νέος ειδικός κλάδος, ο οποίος βρίσκεται σε μία σχέση αλληλεπίδρασης με μη νομικά στοιχεία της κοινωνικής πραγματικότητας, όπως είναι και τα διάφορα έργα της λογοτεχνίας, ιδιαίτερα της ταξιδιωτικής. Για παράδειγμα, πολλοί Γάλλοι λογοτέχνες συνέβαλαν στη διαμόρφωση μίας ταξιδιωτικής ή και τουριστικής λογοτεχνίας, με σημείο εκκίνησης της γαλλικής ταξιδιωτικής λογοτεχνίας το έργο του Γάλλου Francois René de Chateaubriand (Σατωβριάνδου) «Οδοιπορικό από το Παρίσι στην Ιερουσαλήμ και από την Ιερουσαλήμ στο Παρίσι», το 1811⁷. Κατά την περίοδο της τουρκοκρατίας παρατηρείται μία έντονη τάση, κύρια των λογίων και των καλλιτεχνών, για περιήγηση της Ελλάδας. Μεταξύ αυτών ιδιαίτερα σημαντική θέση κατέχει ο Σατωβριάνδος, ο οποίος ταξίδεψε πολύ στην Ελλάδα, την εξύμνησε, κύρια με το προαναφερθέν έργο του, και μπορεί να θεωρηθεί ότι σε αυτόν, σε ένα μεγάλο βαθμό, οφειλόταν το κίνημα του φιλελληνισμού που εκδηλώθηκε την περίοδο εκείνη στη Γαλλία⁸. Διατέλεσε και Υπουργός Εξωτερικών της πατρίδας του, σε μία φάση της Ελληνικής Επανάστασης (1823-1824).

Εξάλλου, στα γράμματα της Γαλλίας σημαντική θέση κατέχει το Βέλγιο ως τόπος προορισμού. Σε ηλικία 25 ετών ο Théophile Gautier επιλέγει να ταξιδέψει και να επισκεφθεί την Αμβέρσα με σκοπό να περιπλανηθεί σε νέους τόπους και να συναντήσει νέους «διαφορετικούς» ανθρώπους⁹. Για το πρώτο ταξίδι της ζωής του, αυτός ο λογοτέχνης επέλεξε να φύγει για το Βέλγιο μαζί με τον Gérard de Nerval. Γράφει ότι ο χρόνος κυλά πιο αργά στην πόλη χωρίς να σε κυριεύει το άγχος και η ένταση των μεγαλουπόλεων και το διάστημα των τριών εβδομάδων μοιάζει πολύ μεγαλύτερο στην ηρεμία και γαλήνη της πόλης¹⁰. Παρομοίως, ο Octave Mirbeau, στην ταξιδιωτική νουβέλα «Βρυξέλλες» παρουσιάζει με κινηματογραφικό τρόπο τη διαδρομή με το αυτοκίνητο και τις ομορφιές που συναντά στο δρόμο από και προς τις Βρυξέλλες¹¹. Καλύτερα από μία γυναίκα, το αυτοκίνητο με το οποίο ο συγγραφέας διατρέχει το

---

⁷ Α. Μανιάτης, *Πτυχές της γαλλικής τουριστικής νομοθεσίας και λογοτεχνίας*, Νόμος + Φύση Απρίλιος 2015.

⁸ Α. Ευθυμιάτου – Πουλάκου, *Επιτομή Τουριστικού Δικαίου*, Εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα Αθήνα – Κομοτηνή 2006, σ. 13.

⁹ Χ. Διονυσοπούλου, *Νομικό καθεστώς των οργανωμένων ταξιδιών με έμφαση στη γαλλική έννομη τάξη και λογοτεχνία*, Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο Πάτρα Σεπτέμβριος 2015 (Μεταπτυχιακή Διπλωματική Εργασία), σ. 16.

¹⁰ Th. Gautier, *Anvers*, Heureux qui comme..., Magellan & Cie, σ. 13.

¹¹ O. Mirbeau, *Bruxelles*, Heureux qui comme..., Magellan & Cie, σ. 96.

Βέλγιο στις αρχές του εικοστού αιώνα, κατέχει «μία αυθεντική ομορφιά», όμορφες γραμμές και μία ακριβή επιδερμίδα!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Πρωτοπορία σε ένα σύστημα με ακατοχύρωτο και το week-end

Το γαλλικό δίκαιο έχει οδηγήσει στην κατοχύρωση του Σαββατοκύριακου υπέρ των μαθητών, των φοιτητών και των εργαζόμενων. Μάλιστα, στη γαλλική γλώσσα έχει πλήρως ενσωματωθεί ο αγγλικής προελεύσεως όρος «week-end», ο οποίος αρχικά χρησιμοποιήθηκε, με αυτήν ακριβώς τη γλωσσική μορφή, το 1879 σε ένα αγγλικό περιοδικό. Στην πρώτη μαρτυρία του όρου αυτού σε ένα άρθρο στο περιοδικό αυτό χρησιμοποιήθηκε ο τότε νεολογισμός για να δηλώσει τη διάθεση του ελεύθερου χρόνου μετά το πέρας του χρόνου εργασίας το Σάββατο σε συνδυασμό με τη διαδοχική αργία της Κυριακής. Πρόκειται λοιπόν για ένα γλωσσικό δάνειο, συγκρίσιμο με εκείνο του προαναφερθέντος όρου «bricolage», τέχνη που προφανώς είναι κατ' αρχάς επιφυλαγμένη για τα Σαββατοκύριακα. Ωστόσο, αν η πενθήμερη εβδομαδιαία εργασία είναι κατοχυρωμένη, τουλάχιστον για τους δημοσίους υπαλλήλους, εδώ και δεκαετίες στον καπιταλιστικό κόσμο της Δύσης, δεν ισχύει απόλυτα το συνεχόμενο διήμερο της αργίας, ιδίως υπό τύπον Σαββατοκύριακου, σε νευραλγικούς τομείς της Διοίκησης, σε κράτη σημαντικά όπως η Ιταλία. Αυτή είναι η περίπτωση του ιταλικού συστήματος σχολικής εκπαίδευσης που περιλαμβάνει υποχρεωτική φοίτηση των μαθητών, οι οποίοι αποφοιτούν κατά το δέκατο ένατο της ηλικίας τους από τη μέση εκπαίδευση. Ειδικότερα, το Σάββατο είναι ημέρα πλήρους κανονικής εκπαίδευσης και όχι, λόγω χάρη, εναλλακτικών δραστηριοτήτων όπως ο μαθητικός εκκλησιασμός. Σύστοιχα, οι περισσότεροι δάσκαλοι και καθηγητές μέσης εκπαίδευσης, μολοντί απολαμβάνουν το δικαίωμα σε πενθήμερη εβδομαδιαία εργασία, είναι εκ των πραγμάτων υποχρεωμένοι να αναπαύονται μία εργάσιμη ημέρα της εβδομάδας μη εφραπτόμενη με την κοινή για διδάσκοντες και διδασκόμενους ημέρα της Κυριακής, δηλαδή ούτε Σάββατο ούτε Δευτέρα.

Η Γαλλία πρωτοπορεί σε πολλά σημεία σε ζητήματα της νομοθεσίας για τον ελεύθερο χρόνο και το χρόνο αναψυχής, τμήμα της οποίας μπορεί να θεωρηθεί και εκείνη του τουρισμού. Ωστόσο, πολλά πράγματα απομένουν να γίνουν ακόμη υπέρ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην αναψυχή και στον τουρισμό, πολύ περισσότερο όταν και σε αυτή τη χώρα η διεθνής οικονομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος

εκδηλώνει πλέον σοβαρά το στίγμα της. Σύστοιχα, η ελληνική νομική διαρρύθμιση της παιδείας και της εργασίας έχει πολλά πλεονεκτήματα σε σύγκριση με εκείνη πιο προηγμένων κρατών όπως η Ιταλία...

ΕΚΦΩΝΗΣΗ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΑΥΤΟΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ

1. Οι μαθητές στην Ιταλία:
  - A. πηγαίνουν στο σχολείο 5 ημέρες την εβδομάδα.
  - B. αποφοιτούν από το σχολείο στα 18 τους έτη.
  - Γ. ισχύουν και το A και το B.
  - Δ. αποφοιτούν από το σχολείο στα 19 τους έτη.

2. Η Γαλλία είναι ιδιαίτερα αναγνωρίσιμη για:
  - A. τη λογοτεχνία της.
  - B. την τουριστική νομοθεσία και την ταξιδιωτική της λογοτεχνία.
  - Γ. τη λογοτεχνία και την ιστορία της.
  - Δ. τη λογοτεχνία και τα αξιοθέατά της.

3. Η νομοθεσία του χρόνου εργασίας στη Γαλλία προβλέπει:
  - A. οκτάωρο καθημερινής εργασίας.
  - B. σαρανταοκτάωρο εβδομαδιαίας εργασίας.
  - Γ. τριανταπεντάωρο εβδομαδιαίας εργασίας.
  - Δ. δεν ισχύει τίποτα από τα παραπάνω.

4. Στη Γαλλία οι άδειες πατρότητας για τους άνδρες:
  - A. δεν υφίστανται.
  - B. είναι 2 εβδομάδες.
  - Γ. είναι όσο για τις γυναίκες.
  - Δ. δεν ισχύει τίποτα από τα παραπάνω.

5. Ο νόμος των 40 ωρών ψηφίστηκε στη Γαλλία το:
  - A. 1936.
  - B. 1950.
  - Γ. 1926.
  - Δ. 1968.

6. Ο κανονισμός 201/2004/ΕΚ της 11^{ης} Φεβρουαρίου 2004 αφορά:
- A. τα δικαιώματα των τουριστών.
  - B. τα δικαιώματα των αεροπορικών επιβατών.
  - Γ. ισχύουν όλα τα παραπάνω.
  - Δ. δεν ισχύει τίποτα από τα παραπάνω.
7. Η κωδικοποίηση του δικαίου του τουρισμού έχει συμβάλει:
- A. στο να το καταστήσει πιο προσιτό.
  - B. στο να το καταστήσει πιο κατανοητό.
  - Γ. ισχύουν όλα τα παραπάνω.
  - Δ. στην αύξηση των δικών σχετικών με διαφορές του δικαίου του τουρισμού.
8. Ο Σατωβριάνδος:
- A. κατέθεσε το νομοσχέδιο για τις άδειες με αποδοχές.
  - B. διατέλεσε Υπουργός Εξωτερικών της πατρίδας του.
  - Γ. διέμεινε στην Αμβέρσα, την οποία εξύμνησε.
  - Δ. δεν ισχύει τίποτα από τα παραπάνω.
9. Στα γράμματα της Γαλλίας σημαντική θέση κατέχει, ως τόπος προορισμού:
- A. το Βέλγιο.
  - B. η Αμβέρσα.
  - Γ. οι Βρυξέλλες.
  - Δ. η Καζαμπλάνκα.
10. Ο όρος «week-end»:
- A. εισήχθη στη γαλλική γλώσσα με το νόμο για τις άδειες με αποδοχές.
  - B. προέρχεται από τα αγγλικά, όπως και ο όρος «bricolage».
  - Γ. χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά το 1879.
  - Δ. δεν ισχύει τίποτα από τα παραπάνω.

ΛΥΣΗ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΑΥΤΟΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ

1. Δ
2. Β
3. Γ
4. Β
5. Α
6. Β
7. Γ
8. Β
9. Α
10. Γ

ΣΥΝΟΨΗ

Ο νόμος των 40 ωρών εργασίας ανά εβδομάδα ψηφίστηκε στη Γαλλία τον Ιούνιο 1936. Στην ίδια έννομη τάξη, οι πρώτες άδειες απουσίας μετά αποδοχών παραχωρήθηκαν στους εργαζόμενους υπό το καθεστώς διακυβέρνησης του Λαϊκού Μετώπου ενώ σήμερα είναι καθιερωμένο το τριανταπεντάωρο. Η Γαλλία είναι το πρώτο και μοναδικό κράτος που διαθέτει έναν Κώδικα του Τουρισμού, έχοντας κωδικοποιήσει τους διάφορους κανόνες του εγκάρσιου, ειδικού κλάδου του δικαίου «Δίκαιο του Τουρισμού». Πολλοί Γάλλοι λογοτέχνες συνέβαλαν στη διαμόρφωση μίας ταξιδιωτικής ή και τουριστικής λογοτεχνίας, με σημείο εκκίνησης της γαλλικής ταξιδιωτικής λογοτεχνίας το έργο του Γάλλου François René de Chateaubriand (Σατωβριάνδου) «Οδοιπορικό από το Παρίσι στην Ιερουσαλήμ και από την Ιερουσαλήμ στο Παρίσι», το 1811. Ο Théophile Gautier και ο Octave Mirbeau έχουν συγγράψει λογοτεχνικά έργα για την Αμβέρσα και τις Βρυξέλλες, αντίστοιχα. Η Γαλλία πρωτοπορεί σε πολλά σημεία σε ζητήματα της νομοθεσίας για τον ελεύθερο χρόνο και το χρόνο αναψυχής, τμήμα της οποίας μπορεί να θεωρηθεί και εκείνη του τουρισμού.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

G. Barey (avec le concours de J. – L. Michaud), *Code du Tourisme*, Dalloz Édition 2015.

X. Delpech, *Les droits du touriste consommateur*, Juristourisme septembre 2014, 167, σσ. 29-33.

X. Διονυσοπούλου, *Νομικό καθεστώς των οργανωμένων ταξιδιών με έμφαση στη γαλλική έννομη τάξη και λογοτεχνία*, Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο Πάτρα Σεπτέμβριος 2015 (Μεταπτυχιακή Διπλωματική Εργασία).

A. Ευθυμιάτου – Πουλάκου, *Επιτομή Τουριστικού Δικαίου*, Εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα Αθήνα – Κομοτηνή 2006.

Th. Gautier, *Anvers*, Heureux qui comme..., Magellan & Cie.

E. Jardin, *Loisirs. Le temps libre, une conquête du XXe siècle*, Sciences Humaines, 07/04/2016.

M. Λογοθέτης, *Δίκαιο της Τουριστικής Βιομηχανίας*, Εκδόσεις Σάκκουλα Αθήνα – Θεσσαλονίκη.

A. Μανιάτης, *Πτυχές της γαλλικής τουριστικής νομοθεσίας και λογοτεχνίας*, Νόμος + Φύση Απρίλιος 2015.

D. Meyer, *Temps libre*, 2004, <http://www.french.hku.hk/dcmScreen/lang2043/tempslibre.htm>.

O. Mirbeau, *Bruxelles*, Heureux qui comme..., Magellan & Cie.